

militært Forlig; paa dette baseres saa al Overenskomst mellem de to Partier. Det er derfor ganske umuligt at tænke sig, at der skulde kunne blive rokket ved Militærudgifterne. Det Parti, jeg tilhører, ligesom det socialdemokratiske Parti har i Folketinget opstillet forskellige Ændringsforslag, dels paa særlige Lovforslag, dels til selve Finansloven, for at forsøge Ændringer i den afsluttede Overenskomst, endelig ogsaa forsøgt paa at standse Kaserneloven — jeg bruger det folkelige Navn —, alt dette er ganske overflødig; i denne Forbindelse maa jeg blot tilføje, hvad jeg før glemte at nævne med Hensyn til Militærudgifternes Højde, at der ogsaa maa regnes med, hvad Udgifter der kommer til paa Grund af Kasernelovens Gennemførelse. Men dette er ikke til at ændre, og urimeligt vilde det være, om man her fra Landstingets Side forsøgte noget saadant — og særlig maa jeg da, med mit Syn paa Landstingets Stilling overfor Finanslovene, mene, at det vilde være ganske urimeligt.

Vender jeg mig derpaa til selve Finanslovsforslaget i Almindelighed, saaledes som det foreligger, maa jeg sige, hvad for Resten vist ogsaa er sagt af den ærede Ordfører for det konservative Parti, at det i Virkeligheden er et højst ufuldstændigt Finanslovsforslag, der giver en ganske uklar Forestilling om den finansielle Situation i det kommende Finansaar, idet der først fremkommer et Budget for Statshusholdningen, naar Tillægsbevillingsloven kommer til. Det undrer mig noget, at den højtærede Finansminister endnu ikke har faaet sig ordnet med disse to Forslag, for jeg husker en Tid, der ikke ligger saa fjernt, da den højtærede Finansminister, der plejede at være Ordfører for Oppositionen, hvert Aar ganske præcist ankede over, at Finansloven ikke gav et tilstrækkelig tydeligt Billede af Budgettet, men at dette for en væsentlig og afgørende Del baseredes paa Tillægsbevillingslovsforslaget. Efter at nu den højtærede Finansminister til Landets Bedste har regeret her i 3 Aar og agter at regere i alt Fald et Aar til, saa er han naaet til det Resultat, han i saa høj Grad forargedes over tidligere, at hans Finanslov er en Torso og ikke mere og først kan blive til en levende og virkedygtig Finanslov, hvis Tillægsbevillingsloven gennemføres.

Det undrer mig altsaa, at den højtærede Finansminister ikke har føjet sig efter sin egen Lære. Man siger, at det er Tilfældet med Præster, at de ikke altid retter sig efter, hvad de selv prædiker. Det synes ogsaa at være Tilfældet med

Finansministeren. Men sikkert er det, at hvorledes Finansloven bliver, det kan man ikke danne sig nogen Forestilling om gennem dette Finanslovsforslag. Det gælder for det første Indtægtssiden. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa Enkelthederne, jeg nævner kun det ganske almindelige. Derom vil jeg sige, at selv om den højtærede Finansminister faar vedtaget alt det, han ønsker vedtaget, af midlertidige Skatters Forlængelse, nye Skatter, Luksusskatter og alt, hvad der ellers kan komme paa, har Ministeren dog ikke nogen Sikkerhed for, at hans Indtægt balancerer med hans Udgift. Jeg forstaar heller ikke, at han paa nogen Maade tør paastaa dette. End ikke naar han faar et Statslaan paa 10 Mill. Kr. vedtaget for næste Finansaar, vil han være sikker paa det. Han har ogsaa udtrykt det saaledes, at Muligheden for et større Statslaan ikke var udelukket. Følgelig ser ogsaa Finansministeren det Øjeblik i Møde, hvor han maa ty til et Laan for at kunne skaffe sig de nødvendige Indtægter. At de direkte Skatter ikke vil indbringe det, som anslaaes, er der i høj Grad Sandsynlighed for. Vel ved jeg, at Beløbet er sat ned gennem Ændringsforslag, men er det tilstrækkeligt? Man kan danne sig en vis Forestilling om Indkomst- og Formueskatten i de Kvartaler, hvor Indkomst- og Formueskatten forfalder for det første Skatteaar, Finansloven gælder for, idet Skatteaaret og Finansaaret som bekendt ikke falder sammen, men det nuværende Skatteaar rækker ind i det næste Finansaar. Dernæst kan man ikke tænke sig, at Indkomst- og Formueskatten ikke skulde lide et meget stort Svind derved, at Indtægt og Formue er gaaet ned i 1922, hvilket altsaa først viser sig efter April Kvartal. Det tror jeg ikke, der kan være Tvivl om. Derimod er der vist overmaade stor Sandsynlighed, i Øjeblikket i alt Fald, for at de indirekte Skatter vil gaa ind. Jeg har lagt Mærke til, at den rene Toldindtægt er gaaet stærkt op i de sidste Maaneder, og kommer der nye Toldsatser til, er der altsaa ikke ringe Sandsynlighed for, at disse ogsaa vil give et meget stort Udbytte, men jeg kan ikke nægte, jeg synes, at det er et Onde til en vis Grad. For en forøget Toldindtægt vil sige en daarlig Handelsbalance. Naar Indførselen ikke alene vedvarer, som den har været, men den er stigende, og det maa jo være Tilfældet, saa vil det efter al Rimelighed sige, at Handelsbalancen gaar den forkerte Vej, idet det vil sige, at Folk vil købe eller maaske maa købe visse bestemte Ting, dels dem, der fortoldes, dels dem, der ikke fortoldes,